

Leerrede over Psalm 45: 1 t/m 3, uitgesproken op 2e Pinksterdag 10-06-1957 morgendienst te Schiedam door ds. H. Hofman, evangeliëdienaar.

Zingen. - Psalm 87: 1, 2 en 3

Lezen. - Psalm 45.

Voorrede.

Wij lezen in de eerste brief van de apostel Johannes, in het vijfde hoofdstuk: "Drie zijn er, Die getuigen in de hemel, de Vader, het Woord en de Heilige Geest, en deze Drie zijn Eén." De zone Gods, Die de broeders in alles gelijk is geworden, uitgenomen de zonde, heeft in leven en in sterven, in lijden en in gehoorzaamheid, Zijn Vader verheerlijkt, en de Vader heeft de Zoon verheerlijkt. Ook lezen wij dat Christus gesproken heeft van de Heilige Geest: "Die zal Mij verheerlijken."

In welk een verachting de Zone Gods hier op aarde ook geweest moge zijn, en hoe Hij -- met smart en jammer moeten wij het zeggen -- nõg wordt veracht en verworpen, maar Hij wordt door de Heilige Geest verheerlijkt. Want: "Die gekomen zijnde, zal de wereld overtuigen van zonde, en van gerechtigheid en van oordeel." Dat is het zuivere werk van de derde Persoon, de Heilige Geest, om ons de werkelijkheid van onze staat en toestand te leren kennen, namelijk wat wij in Adam geworden zijn.

Wij zijn van nature blind voor 's hemels wegen, verduisterd in het verstand en vervreemd van de kennis Gods. Daarom komt het ook veel voor, dat als men werkzaam is om een beter mens te worden, zichzelf probeert op te knappen om in een betere conditie voor God te komen, dat ... alles ons bij de handen afbreekt. Daaruit zegt men wel: "De duivel is toch zo in de weer", en geven Satan er de schuld van.

Maar, als genadelicht ons bestraalt, wat komt er dan soms voor de dag? Dat het een rein en zuiver werk des Geestes in ons is, Die dat alles bij ons afbreekt - àl onze werken - en openbaar brengt dat onze gerechtigheden slechts zijn als een wegwerpelijk kleed, dat onze staat geheel ondeugdelijk is, opdat wij het bij onszelf buiten hoop zouden stellen en gaan uitzien naar Hem alleen, want Hij kan ons dienen en helpen, opdat Christus, Zijn Persoon, Zijn werk, bij ons in ere zou komen. Dàt ligt dan ook begrepen in de woorden die Christus sprak: "Die gekomen zijnde, namelijk de Geest der waarheid, Die zal Mij verheerlijken."

De Heilige Geest is niet een zekere kracht, maar een Goddelijk Persoon, ééns-wezens met de Vader en met de Zoon. Die verheven, Goddelijke Persoon brengt openbaar, dat wij Jezus Christus tot zaligheid behoeven. Dat Jezus Christus de van God verordineerde Zaligmaker is, Die van eeuwigheid gezalfd is met de Heilige Geest tot onze hoogste Profeet en Leraar, tot onze enige Hogepriester en tot onze eeuwige en wettige Koning, en dat, zal er ooit iets van ons terecht komen, het alléén zal zijn: "Door U, door U alléén, om 't eeuwig welbehagen."

Tekst.

Deze morgen vragen wij uw aandacht voor de eerste drie verzen uit de ons zo-even gelezen 45e Psalm, waar Gods Woord aldus luidt:

1. *Een onderwijzing, een lied der liefde, voor de opperzangmeester, onder de kinderen van Korach, op Schóschannim.*

2. *Mijn hart geeft een goede rede op; ik zegge mijn gedichten uit van een Koning; mijn tong is een pen eens vaardigen schrijvers.*
3. *Gij zijt veel schoner dan de mensenkinderen; genade is uitgestort op Uw lippen; daarom heeft U God gezegend in eeuwigheid.*

Zingen - Psalm 68: 16

Leerrede.

Wij zeiden reeds dat het, het werk is van de derde Persoon, de Heilige Geest, om Christus te verheerlijken. Dat blijkt ook uit deze 45e Psalm, die begint met: "Een onderwijzing, een lied der liefde, voor de opperzangmeester, onder de kinderen van Korach." Deze Psalm was dus om gebruikt te worden in het heiligdom teneinde met elkander daardoor de Naam van God te eren en te verheerlijken.

Vervolgens lezen wij: "Mijn hart geeft een goede rede op." Maar, kan ons hart van nature dan een goede rede opgeven? Neen, dat is een onmogelijkheid, want wij zijn verdorven. Uit het hart des mensen komt allerhande ellende en boosheid voort, ja, niets anders dan wat in strijd is met de heilige, goddelijke Wet.

Om dat goed te kunnen zien, hebben wij de derde Persoon, de Heilige Geest nodig, want de zonden zijn verblindend. Dat zien wij onder meer aan David. Hij had de Heilige Geest ontvangen, waarvan Jezus' woord geweest is: "Ik zal de Vader bidden, en Hij zal u een andere Trooster geven, opdat Hij bij u blijve in der eeuwigheid." Die Geest wijkt dus nimmer. Maar, hoewel die Geest blijft, kan Hij wel alle troost, alle kracht en alle licht inhouden. Nadat David gezondigd had, bij Bathséba, de huisvrouw van Uria, wegens vrouwerroof, overspel en moord, kwam de profeet Nathan tot hem, en vertelde hem een gelijkenis van een rijke en een arme man. Die arme man had slechts een enig klein ooïlam, totdat, onverwachts, bij die rijke man een wandelaar kwam, die het zijne ontzag en des armen mans enig ooïlam nam.

Als de profeet dat vertelt dan gaat het rechtvaardigheidsgevoel bij David zó werken, dat hij nauwelijks kan zwijgen tot de profeet uitgesproken is. Dan komt er aanstonds uit zijn mond: "De man, die dat gedaan heeft, is een kind des doods." En dan wijst de profeet hem aan: "Gij zijt die man!" Men zou zeggen, hoe is het toch mogelijk dat David dat niet beseft!! Het is daarom een helder, een klaar voorbeeld, mijne vrienden, hoe de zonden verblinden, zelfs zó sterk, dat wij niets meer onderscheiden. Daardoor velde David ook zijn eigen doodvonnis. Laat ons daarom wel bedenken dat wij, om de staat van ons hart te kennen, de derde Persoon, de Heilige Geest nodig hebben.

Alvorens wij verder gaan, stellen wij dat voorop, opdat een ieder wèl zou beseffen, dat het Pinksterfeest niet zùlk een feest is, waarvan gezegd zou kunnen worden: "O ja, dat is iets voor het vòlk, inzonderheid voor hen die Christus' eigendom zijn, maar die Geest nog missen in toepassing en verzegeling, en, vanzelf, om verder door die Geest geleid te worden." Neen! Zó zijn de zaken niet. Wij allen, persoonlijk, dus ook onze kinderen, hebben die Geest nodig. Als wij daar allen van doordrongen waren, dan zou in aller harten kunnen werken: "Ontwaak, noordenwind! en kom, Gij zuidenwind!" Die wind des Geestes hebben wij bij aanvang, maar evenzeer bij voortgang nodig. Wij kunnen daar niet buiten.

Die Geest maakt levend, buiten die Geest is alles dood. Lezen wij niet in de profeet Zacharia, dat toen die Man tussen de mirten stond, het ganse land zat, en stil was? Als dood; er was geen leven. Zo is het buiten de werking en kracht van die eeuwige Geest.

Wij zeggen dat, opdat niemand, als wij over deze Psalm spreken, zou zeggen: "Dat is voor degenen die dat bezitten." Toe, laat ons er eens acht op geven dat het een onderwijzing is, een lied der liefde, voor de opperzangmeester, op Schóschannim!

"Een onderwijzing." En er staat niet bij dat het voor die en die personen is. Neen, het was om gezongen te worden in het heiligdom dat God Zelf had ingesteld en doen bouwen en waarheen al de stammen opgingen. De Zone Gods ging, op twaalfjarige leeftijd met zijn ouders ook op naar het heiligdom, en zal, toen Hij de koninklijke stad naderde, ook liederen aangeheven hebben, zoals:

'k Sla d'ogen naar 't gebergte heen, ...

Het bedoelen van mijn spreken is, dat gij uzelf niet zoudt uitsluiten. God doet het niet! Hier staat met nadruk: "Een onderwijzing."

Wij zeiden reeds dat ons hart niet deugt. Dan kunnen wij zelf wel aan het werken gaan om dat hart te verbeteren, maar van te voren kunnen wij weten, dat op grond van Oud en Nieuw Testament, dit op een groot fiasco moet uitlopen. Dat is ook niet het werk van een mens, het gaat ver boven onze krachten. Immers, ons hart is van nature een bolwerk van Satan, daarin woont en woedt de zonde op een verschrikkelijke wijze.

Het is zelfs zó gesteld, dat als wij de strijd aanbinden tegen het verderf onzes harten, en wij doden één zonde, dan komen er wel tien voor in de plaats. Als we een bal onder water duwen, te dieper dat wij het doen des te hoger springt hij op als wij hem loslaten. Dàt is de staat van ons hart. Het hart is zó totáál verkeerd en verdorven, dat, wanneer God door Zijn reine, heilige Wet tot ons komt (waarvan wij lezen: "Zo is dan de wet heilig, en het gebod is heilig, en rechtvaardig, en goed"), en de Wet ons gebiedt: "Gij zult", dan gaat er in dat hart aan het werken: "Ik wil níét!" En als de Wet verbiedt, dan gaat er in het hart aan het werken: "Ik wil wèl!" Dan kan men wel zeggen: "Ja, maar dat màg niet!" Inderdaad, dat mag zéker niet, maar ... wij hèbben zo'n hart!

Daarbij, wij staren ons blind op anderen van wie wij vermenen dat zij "béter" zijn. Ik zeg: verménen, want Gods Woord leert ons dat er geen onderscheid is tussen mensen en mensen. Nochtans kijken wij naar anderen: "Was ik maar als hij of als zij, dàn zou het wel beter gaan. Ja, wij zullen deze morgen maar niet al te lang stilstaan bij de dwaasheid des mensen waarmede men werkzaam is.

Slechts enkele zaken zullen wij noemen. Wij vinden bijvoorbeeld: dat onze drukke werkkring ons in de weg staat, of als wij zonden van anderen moeten aanhoren, dan weer de eventuele omstandigheden waarin wij zijn. Teveel om op te noemen. Want al woonden wij geheel alleen in een hut op de heide en omringd zouden zijn met stapels oude schrijvers - de besten van de besten - en van Gods Woord, en al zouden wij dan weleens bezoek krijgen van ware kinderen Gods die uit het leven en de dadelijke gemeenschap met God zouden handelen, wat zou dan nòg de ervaring zijn? Dat van de goddelozen niets anders dan goddeloosheid voortkomt! Mijne vrienden, het hart is niet voor verbetering vatbaar. Dat is een uitgesloten zaak.

Als wij hier dan lezen: "Mijn hart geeft een goede rede op", dan moet er met dat hart wat plaats gehad hebben, anders kàn het niet. Want de psalmdichter spreekt hier niet van een zekere gemoedsgesteldheid, van: "Ik ben zo blij, zo opgewekt, zo zanglustig." Neen. Hier wordt rechtstreeks gesproken over de staat des harten. En wel dat dàt hart zó is, dat het een goede rede opgeeft. Gelijk een bron of een fontein uitgeeft wat hij in zich heeft, zo staat het hier ook beschreven van het hart.

De derde Persoon, de Heilige Geest, Die overtuigt van zonden, van gerechtigheid en van oordeel, Hij slaat uit des mensen handen al diens eigen werk, zodat men er volledig van overreed

wordt en van doordrongen: "Het kan van mij níet komen." Uit de armoede moeten wij dan handen en harten naar het hemelhof gaan opheffen, opdat wij van dáár hulp zouden verkrijgen. Want ook onze naasten kunnen ons niets aanbrengen. Zelfs onze vader niet noch onze moeder al zouden zij kinderen Gods zijn. Predikanten kunnen daar ook geen verandering in aanbrengen. Wij zijn op het hemelhof aangewezen, want Jezus Christus is door God verordineerd als onze Zaligmaker. Hij is gezeten aan des Vaders rechterhand. Hij heeft afgerekend met de zonden en met de duivel waar wij onder zitten. Want de duivel wordt genoemd: "De overste der wereld", hij is de machthebber, de geweldhebber des doods en van ons wordt gezegd dat wij in een staat zijn, waar wij hem tot een vader hebben. Ja, de Schriftuur spreekt kort, zakelijk, helder, dat onze oude staat ondeugdelijk is; niet op zulk een wijze dat wij zouden blijven staan bij een "misschien", of: "Hoe zou het zijn?" Integendeel.

Christus heeft die levendmakende Geest verworven, is gezeten aan des Vaders rechterhand en zendt van dáár de Heilige Geest. Daarvan lezen wij in Handelingen 2, waarover wij gisteren hebben gesproken dat die uitstorting op het Pinksterfeest geschiedde onder het geluid van een geweldige, gedreven wind, als een storm. Dus als een onberekenbare kracht. Daarom wordt ook van de Heilige Geest gezegd onwederstandelijk te werken!

Dáár ligt troost in! Want al is het met het hart nog zó verschrikkelijk gesteld, dan kan het tòch nog terechtkomen. Christus werkt door Zijn Geest en Hij gebruikt daarin middellijk het Woord, de prediking.

Men mag zeggen: "Maar, het hart dat is toch als een bolwerk van satan, een samenknoping van ongerechtigheid, en zou de Heilige Geest, Die mede almachtig God is, ééns-wezens met de Vader en de Zoon, slechts werken door de verkondiging van het Evangelie?" Jáá. Als dat nu Zijn wil is, en als het Woord voor ons ook waarlijk Het Woord van God wordt, wat zullen wij dan ervaren? Dat dàt Woord als een tweesnijdend, scherp zwaard is. Het gaat óveral doorheen. Dat dàt Woord is als een hámer, zo geweldig, dat het een rots te morzel slaat. Als een vúúr, dat alles verteert wat geen delfstof is. Als een zaad, dat in de aarde gezaaid wordt, en naar de natuur van het zaad, krachtens de wet die God gesteld heeft, tot ontkieming komt. Zó wordt het Woord voorgesteld.

Christus werkt door Zijn Geest: Hij vergadert daardoor Zijn gemeente en werkt in het hart door de prediking van het Evangelie. Hij ontdekt de mensen aan hun staat en stelt hun Zijn goddelijke Wet voor als een spiegel, waarin zij hun verloren staat zien. Mede door de verkondiging van het Evangelie, worden zij bij zichzelf ongelukkig, want zij bevinden zich in een staat waarin zij niets kunnen veranderen en al hun heil ligt buiten hen, en dàt kunnen zij niet nemen. Is dàt niet ongelukkig? Dàt wordt de ware staat van armoede en ongeluk, waarin men de Heere aanhangt en achteraan klaagt.

En waartoe is dat? Opdat men àlles wat buiten God en Christus is, zou prijsgeven; daar buiten overal de dood in zou vinden om, zoals men is, te komen tot een onvoorwaardelijke overgave in de handen van God. Tegen Hem hebben wij gezondigd, en Hij is eeuwig recht, en wat Hij met ons doet is billijk. Hij is de HEERE.

Dat alles, wat wij zo-even noemden, geschiedt door de verborgen werking van die Geest, waardoor de zondaar zich uiteindelijk als een verlorene Gode onderwerpt en zich als een uitgewerkte overgeeft, als één die God evenals de derde Persoon met Zijn werking niet meer in de weg staat. Waar de zondaar, zoals wij zeggen: "er geheel uitligt", daar gaat de Heilige Geest zodanig heerschappij uitoefenen: Hij gaat dat hart vernieuwen.

Dat geschiedt op zulk een verborgen, wonderlijke wijze, dat degenen, die dat ervaren wel kunnen zeggen: "Ik was zus en zo gesteld", maar over, hòe dat toegegaan is, kunnen zij eigenlijk slechts wat stamelen. Maar weet ge wat de vrucht van die wedergeboorte is? Dat staat hier: dat hart, dat van nature één stuk verkeerdheid en vijandschap is, gaat nu door de vernieuwende kracht van God de Heilige Geest een goede rede opgeven: het zingt de gedichten uit van een

Koning. Uitnemend, verheven werk! Dat hart waar eerst de zonde in woonde, is nu vernieuwd, wedergeboren, daarin is het geloof gewerkt, waardoor men Christus ziet, omhelst en aanneemt. Ja Hij neemt als intrek in ons hart, en wij leren de Koning in Zijn schoonheid kennen. Nu moet er maar eens iemand zijn, die de Koning in Zijn schoonheid kent, wiens hart wedergeboren, vernieuwd is, bij wie dan niet eens openbaar zou komen om bijvoorbeeld gedichten te gaan uitzingen van die Koning! Want dat is toch een vanzelfsprekende zaak, dat dit gebeurt! "De goede mens brengt het goede voort uit de goede schat zijns harten; en de kwade mens brengt het kwade voort uit de kwade schat zijns harten; want uit de overvloed des harten spreekt zijn mond." Er komt slechts openbaar, wat er in is.

De Heilige Geest breekt ons werk af en stelt ons Christus voor ogen, doet ons, ons heil in Hem zoeken, vernieuwt het hart, werkt daarin het geloof waardoor wij Christus en al Zijn weldaden aannemen. Nu moeten wij eens goed acht geven op wat Jezus van de Heilige Geest zei, namelijk: "Die zal Mij verheerlijken." En wat gaat de zondaar nu doen? Die gaat óók Christus verheerlijken.

Nu komen wij op een verheven terrein, want God heeft Zijn Zoon verheerlijkt, de Heilige Geest verheerlijkt Christus en de engelen, die vanaf het begin van hun aanzijn in de hemel God verheerlijken wegens de heerlijkheid van Zijn Wezen, hebben dat ook op de aarde gedaan nadat Christus, Die zij als hun Hoofd eren, in Bethlehems stal geboren was. Toen verlieten zij hun woonsteden en zongen in Efratha's velden: "Ere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de mensen een welbehagen." En nu gaan de zondaars het óók doen.

Uitnemend, gezegend, verheven werk! Och, wat is dat een reine, heilige zaak! Daarmede kan men waarlijk in de hemel wezen. Als die zaken hier openbaar komen, ja, dan moet men er niet vreemd van opkijken dat Satan raast en tiert. Want hij kan niet duldend dat Christus verheerlijkt wordt! Toen Christus geboren zou worden, was er geen plaats voor Hem in de herberg. Maar dat heilsgebeuren was niet tegen te gaan: Christus is tóch geboren, al was het in een beestenstal. Ook toen de Koning begon te prediken -- dat was niet tegen te houden -- heeft Satan het wel geprobeerd, want hoewel de scharen zich ontzetten over Zijn leer, werden zij toch zo met toorn vervuld, dat zij hem grepen om Hem van de steilte des bergs af te werpen. Jezus had zelfs geen thuis hier op aarde.

Als satan eindelijk (naar het eeuwig voornemen Gods) zijn kans meent schoon te zien, dan joelt heel de helse macht als het volk roept: "Weg met Deze! Kruis Hem, kruis Hem." Als Christus gestorven en begraven is, wordt er een wacht bij het graf gezet, de steen wordt zelfs verzegeld. Satan meent: "Nu ben ik hier baas, die zaak is afgelopen."

Maar, al lag de Waarheid in het graf, al wat Haar drukte moest er af. Op de derde dag staat Christus verheerlijkt op, en verschijnt aan Zijn discipelen en aan de Zijnen veertig dagen lang met gewisse kentekenen. Met Zijn hemelvaart, bewijst Christus de Overwinnaar te zijn, Die de gehele gevangenis gevankelijk heeft gevoerd. Het is dus geen wonder dat Satan verwoed is. Dat is te begrijpen. Want gebonden - oorspronkelijke vazallen van hem - worden door Gods Geest bearbeid, waardoor hij hen kwijtraakt. Hij is er kwijt geraakt en zal er steeds blijven kwijtraken. En die gaan in oprechtheid des harten -- door wedergeboorte, door vernieuwing des harten -- de Koning zuiver eren! 't Is toch zeker voor Satan niet om te duldend!

Toe hoor, als wij dan bij tijd en gelegenheid flink te kampen hebben met Satan, dan pakken wij dat maar op, want uiteindelijk is hij toch een overwonnen vijand. Laat hem uitrazen en tieren, eenmaal zal toch die dag aanbreken dat wij onze voet zullen zetten op de nek van die draak.

"Mijn hart geeft een goede rede op." Och, de eeuwige dood te hebben verdiend en het eeuwige leven verkregen! Wij de machtelozen, doch Hij heeft alles gedaan; wij de dwazen, maar Hij heeft ons wijs gemaakt. Bij ons mankeerde het aan alles en nu heeft Hij alles voor ons verworven en door Zijn Geest alles gewrocht. Te dieper wij daarin geleid worden, te hoger gaat rijden: "Mijn hart geeft een goede rede op; ik zegge mijn gedichten uit van een Koning; mijn

tong is een pen eens vaardigen schrijvers." Dat brengt de natuur van dat werk mee. Het is het werk der hemelingen om God Drieënig te verheerlijken. En wij zien dat die Geest ons daartoe vormt, schikt, richt en bewerkt zodat wij dat hier al, bij aanvang, gaan doen. Als het hart zich alzo gaat uitspreken, dan sluit dat in:

Ik reis naar de hemel.
Al 't aardse gewemel
verhindert mij niet.
Weg wereld, weg schatten,
ge kunt toch niet bevatten,
hoe rijk dat ik ben.

Dat sluit de natuur van dat genadewerk in.

"Mijn hart geeft een goede rede op; ik zegge mijn gedichten uit van een Koning." Dus Jezus in het middelpunt. En: "Mijn tong is een pen eens vaardigen schrijvers." Gij zult zeggen: Men kan toch vlugger spreken dan schrijven?" Inderdaad, dat is zo, maar: "In de veelheid der woorden ontbreekt de overtreding niet." Doch hier staat: Mijn tong is een pen eens vaardigen schrijvers, die iets zwart op wit stelt, dat wel overdacht is, in de juiste en goede vorm. Die tong spreekt uit wat het hart opgeeft en dat is zulk een goede rede, want het is alles zuiver, rein, in overeenstemming met de Schriftuur, zodat het de toets van Gods Woord kan doorstaan.

Het Woord van God hebben heilige mannen Gods, door de Heilige Geest gedreven, geschreven. En de Heilige Geest, Die in het hart van de zondaar werkt, doet het zuiver naar het Woord. Daarin is een reine overeenstemming, want er komt dan voor de dag dat, wat er in het hart is, dat vinden wij weer terug in het Woord en wat in het Woord vervat is, vinden wij terug in ons hart. Zo getuigt de Geest, dat het Woord de waarheid is.

Vanuit het hart zijn de uitgangen des levens. Is het hart alzo gestemd, dan komt alles te staan onder de heerschappij van dat hart waarin Christus woont, ja, waarin God Drieënig wil wonen, zodat in handel en wandel openbaar wordt, dat wij kinderen Gods zijn. Waarin? In vroomheid en dergelijke dingen? Neen, maar in de vreeze Gods. Gelijk de kerk zingt:

God heb ik lief; want die getrouwe HEER
hoort mijne stem, mijn smekingen, mijn klagen, ...

Zo vrezten zij God, eren zij Zijn Majesteit, huldigen zij Hem boven alles, roemen zij in Christus: "Hij, de Vorst der aard', is die hulde waard."

In hun harten gaat werken, dat ze hier slechts voor een poosje zijn. Zij zijn hier gasten. Nu, gasten vertrekken weer, die zijn hier vreemdelingen. Degenen, die hier hun thuis hebben, die kunnen hier leven, hebben hun eigen taal, hun eigen zeden, hun eigen manieren, hun eigen gewoonten. Maar de genade brengt met zich mede, dat wij hier gasten en vreemdelingen zijn. En als het hart bezet is met de genade, dan komt er voor de dag dat er niets aan te doen is, maar straks "móéten" wij naar de hemel. Als wij op onszelf zien, dan zeggen wij: "Als ik dáár óóit zal komen, wat zal dat een genade zijn!" Maar als het hart vervuld is met de Koning en met de vruchten van Zijn arbeid, dan zingen wij met Luther:

... Delf vrouw en kind'ren 't graf,
neem goed en bloed ons af,
het brengt u geen gewin:
wij gaan ten hemel in
en erven koninkrijken!

Dat is uiteindelijk de plaats van bestemming! Want met een zodanig hart, dat verrijkt is met de werken van God en van Zijn genade, dan is er nergens anders een plaats tot rust, nergens anders volkomen een thuis, dan in het Vaderhuis. Daar reizen ze dan heen. Dat is de weg.

Gods Geest werkt steeds in opgaande lijn, want het werk dat Hij in ons wrocht, dat onderhoudt Hij, zodat Christus al meer, àl méér gaat rijzen. Hij wil het Zelf verzegelen als Zijn werk, waardoor wij roepen: "Abba, lieve Vader." Dat deed Paulus zeggen: "De zaligheid is ons nu nader, dan toen wij eerst geloofd hebben."

Heel onze zaligheid ligt in Christus en door het geloof worden wij al nader aan Hem verbonden. Buiten Christus hebben wij geen leven, buiten de bediening der genade en des Geestes zijn wij dood en ontbloot. Zo blijft er alleen over: Jezus en Jezus alleen.

Daarvan staat hier: "Gij zijt veel schoner dan de mensenkinderen." De Koning gaat rijzen, rijzen, rijzen, zó hoog rijzen dat wij ten laatste niet meer buiten Hem kunnen en Hij tot ons spreekt: "Komt, gij gezegenden Mijns Vaders! beërft dat Koninkrijk hetwelk u bereid is van de grondlegging der wereld."

Als men in het buitenland een dorps- of stadsgenoot ontmoet, dan trekt dat, want men is als vreemdeling op gemeenschap aangewezen. Zo is het geestelijk ook. Als wij dan hier ontmoeten, die hier als vreemdelingen en gasten zijn -- want wij zeiden het reeds, dat als wij God en Christus liefhebben en eren, dan zijn wij hier vreemdelingen en bijwoners -- dus onze "nabe-staanden": broeders en zusters in Christus, hoe schoon is het dan als er uit die werken gesproken wordt en wij elkander mede opwekken en gemeenschap oefenen, oh, wat is dat verheven, dat is hart-innemend.

Maar van Christus staat er: "Genade is uitgestort in Uw lippen." Christus heeft die Geest Gods, waardoor wij wedergeboren zijn, Die ons verlicht, vernieuwt en heiligt, ontvangen zonder mate. Als Christus één woord tot ons spreekt, hoe is dat? Weet ge welk een kracht dat heeft? Hiervan sprak Jezus: "De ure komt, en is nu, wanneer de doden zullen horen de stem des Zoons Gods, en die ze gehoord hebben, zullen leven." Zó'n machts-stem heeft Christus. Daarvan zingt de kerk: "Genâ is op Uw lippen uitgestort."

Wij kunnen bij Christus niet anders ervaren, beleven, genieten, dan genade, genade, genade, toebrenging, toebrenging, toebrenging. Beantwoording in onze armoede en nooddrift. O verheven Jezus, Bron van vreugd, Gij schenkt voor één pond kruis, wel duizend ponden vreugd. "Daarom -- staat er -- heeft U God gezegend tot in eeuwigheid." Niet voor een lange tijd, maar eeuwig. Als wij niets anders hebben dan Jezus, alleen op Hem aangewezen zijn, dan kunnen wij gerust op Hem steunen, leunen, betrouwen, ons overgeven en verlaten. Want daartoe heeft de Vader Hem gezegend in eeuwigheid, opdat Hij Zijn Middelaarsambt en bediening aan ons zou bevestigen, waardoor wij Gode zouden toebrengen aanbidding, lof, dankzegging in eeuwigheid.

Laat het dan tot opwekking zijn, dat het Gods Geest is, Die levend maakt, Die alles in allen werkt naar de raad van Gods wil. Verwachten wij het heil des HEEREN, Christus is almachtig en die Geest is almachtig, gelijk de Vader, toe dan:

Die hoop moet al ons leed verzachten.
Komt, reisgenoten, 't hoofd omhoog!
Voor hen, die 't heil des Heeren wachten,
zijn bergen vlak en zeeën droog.
O zaligheid niet af te meten,
o vreugd, die alle smart verbant!
Daar is de vreemd'lingschap vergeten,
en wij, wij zijn in 't Vaderland!

Kennen wij hier maar ten dele en zouden wij volmaakt God willen eren, die gelegenheid krijgen wij straks, wat de dichter deed zeggen:

Hoe zal 't mij dan, o dan eens zijn,
als ik, verlost van smart en pijn,
ontwaak tot hoger' waarde?
Dan door geen zonde meer misleid,
ontheven van de sterfelijkheid,
niet meer de mens van d'aarde.

Heilige het God Almachtig aan onze harten, opdat het nog zijn gewenste vrucht van zich werpe, naar staat, geval en omstandigheden, zoals wij zijn, opdat de Naam van God nog verheerlijkt en geprezen worde door Jezus Christus, onze Heere. Dat komt Hem toe, eeuwiglijk. Amen.

Slotzang.

Psalm 117

Loof, loof de HEER, gij heidendom;
Gij volken, prijst Zijn Naam alom. ...

Zegen.